

Vitézi közösségünk lelki, gondolati értékei cselekvésünk meghatározói *

Tisztelt Vitézi Bajtársak!
Nemzetes Urak és Hölgyek!
Tisztelt Vendégeink!

Szabadegyetemi programunk szerint ez a nap, augusztus 3-a Vitézi Rendünk módszertani napja. Erre a napra Rendünk vezetése elemző-irány-mutató szervezési módszerekkel ismerkedett meg, két vitézi törzskapitány beszámolója segítségével. E beszámoló előadások is igényelnek elemző, méltató hozzászólást, értékelést. Ám úgy gondolom, hogy Rendünk feladatai között a szervezési, gyakorlati feladatok mellett, mintegy az előzők kiegészítéseként hasonló súlyú és fontosságú feladatként vizsgálendő és elemezendő teendőként előttünk áll, ami nem a szervezési, nem a gyakorlati, hanem Rendünk elvi, gondolati, úgy is mondhatnám lelki feladatai. Ezekről is szólnunk kell. Hiszen azokat a teendőket és módszereket, amelyeket itt a törzskapitányok szóban bemutatnak, ismertettek, azokat is egy belső mozgatóerő, egy magatartási és cselekvési célú gondolat vezérelti, belső kényszer hatására mozgatja. Ez a mi Rendünk eszmei háttere, tagjaiban, vitézeinkben rejlő belső, lényegi és valóságos, közösségi összetartó erő. Rendünk létrehívója és támasza. Ez a lelki tényező. Tudjuk ezt, de újra és újra hangsúlyozni érdemes, hogy a rendi közösségbe senkit sem az érdek, a vélt haszon, a vélt előny vagy vélt kiváltság hozott a vitézi sorok közé, hanem valami más, ezeknél fontosabb és mélyebben járó hatóerő. Ha valaki hívásra jött, akkor a hívót is ez az erő vezérelte, ez a belső indítás fogalmazta meg benne a hívás szándékát és tettét. S aki erre cselekvően reagált, ide állt a Rend vitézei közé, őt ugyanaz a belső erő, belső motiváció mozgatta, hozta ide és tartja itt. És aki ezt nem érzi, nem élte át,

el is távolodik Rendünktől. Erről a belső erőről, erről a mozgató belső energiáról szinte soha nem beszélünk. Pedig nem titok ez, de a belső, a mély, a lelki ügyekről és élményekről mindig nehéz szóban megnyílni, nehéz megfogalmazni, néven nevezni ezt a belső hatóerőt. Kétség kívül van ennek neve is. Ha keressük, mérlegeljük, rátalálunk néhány vélt vagy valós fogalomra. Ezeket ki is tudjuk mondani. De akármelyik fogalmat mondjuk ki okként, rájövünk, hogy a szó, a mondat ugyan igaz, ugyan helyes, mégis úgy érezzük, kimondva ugyan megjelenik, ugyan hallható, kimondható, mégis sokkal gyengébb, sokkal kevésbé teljes és igaz, mint ahogy belül átéljük. Mert ez az erő több mint amit ki tudunk szóval fejezni, meg tudunk nevezni a konkrét fogalmi kifejezésekkel. Mert ha kimondjuk például az egyiket: **a közösség, a közösségi élet és élmény** vágyát és örömét, ez igaz, de mégis kevés annak bemutatására, ami ide hívott bennünket. Ha kimondjuk, hogy **hazaszeretet**, szintén a közösséget erősítő s az erősítő közösségtudat nekünk is erőt adó hatása, ereje jelen van, igen, ez is igaz, de az élménynek, a belső erőnek ennél a kimondott szónál erősebb a mozgatóereje. Talán úgy kell fogalmazni, hogy a lélek, a lélek ereje, a lélek hatásának az élménye az, ami mozgat bennünket e vitézi sorokban lévő részvételre, aktivizálódásra. Ennek a több eredőjű mozgatóerőnek okszerű meghatározásához egy olyan ismert fogalommal próbálunk közelébe jutni, ami a többféle szándék mozgató irányát és tartalmát egy sokrétű, de mégis egységes szemléletű körbe tudja kötni: ez **az érték, ez az értéktudat**.

Mi tehát az érték? Megnevezését egy idézettel kezdem: „**Érték: azoknak a tulajdonságoknak foglalata, amelyek egy dolgot, magatartást,**

* Elhangzott a szerzőnek mint a Délalföldi 56-os Vitézi Rend főkapitányának előadása a Lakiteleki Népfőiskola 2012. augusztus 3. rendezvényén

eseményt kitüntetendővé, fontossá, követendővé vagy elvetendővé minősítenek, olyan viszony, amelyet pozitív vagy negatív minősítéssel látunk el. A fogalmat számos tulajdonság használja sajátos értelemben. Az érték tartalma térben és időben változó a gazdaságtan, a szociológia, a pszichológia, az esztétika tudományterületein. Az érték mindig emberi értékelő viszonyokhoz kötődik, tehát valaminek a jelentősége, jelentése az ember számára. Egy társadalom tagjai különböző, gyakran egymással versengő vagy ellentétes, domináns vagy kevesek által követett értékeket is elfogadnak. Ezért kialakulhat az értékek hierarchiája, ami konfliktusokat szül. Az értékben a világ kettéválk: valóságra, realitásra és eszményire, ideálisra. Az érték azt fejezi ki, ami eszményi, aminek lennie kell... Az érték pszichikai jelenség” (Magyar nagylexikon, 7. kötet 688. oldal)

Azt nevezzük tehát értéknek, ami fontos számunkra, ami nélkül talán élni sem tudnánk, mert életünk minden lépését a számunkra fontos, az elfogadott érték vezérli. Azért mondom, hogy az érték sokrétű, mert ez a fogalom is úgy viselkedik, mint a már említett fogalmak. Az érték fontossága, sokrétűsége kimondva - ez is meggyengül. Mert az érték fontossága, nélkülözhetetlensége ellenére az egyenlőtlenséget is kifejezi. Ha ezt a szót halljuk, talán a leggyakoribb jelentése ötlük eszünkbe: a mindennapi, gyakorlati értéktelenség: a pénz, a javak, a vagyon, a tulajdon értéke, dolgok, anyagok, eszközök szerepe, értékjelentősége. De a következő percben a gondolat már megteszi a második lépést is, már eltávolodik a napi, köznapi jelentésű értékfogalomtól, érték-tartalomtól, s helyébe az egészség mint érték, az élet mint érték, a munkalehetőség értéke, az otthon fontossága, értéke, erőt adó nyugalma és védelme, a család érzelmi értéke, köteleke, a barátok, a szeretettek értéke, melege vagy forrósága, a levegő, az élelem, az italok nélkülözhetlensége, birtoklása, érték a munka, a cselekvés sikere, az egzisztencia napi vagy sűrűsödő jelentősége, érték a gyermekeink öröme, az irántuk érzett vagy a kölcsönös érzelm megjelenése, tapasztalata.. Értékek léte és tudata nélkül nem létezhetünk, érték szemléletünk, véleményünk, szándékaink biztonsága, megvalósulási valószí-

núsége, egész létünkkel való bizonyítékának tudata ...és még hosszan lehetne sorolni az értékeket, pontosabban az értékélményeket. Mert az érték, mint említettem, pszichológiai kategória, tehát az érték értékminősége személyhez kötött, mindenkinek mást-mást jelenthet, végtelen variáltság lehetőségével. Gyakorlati használati vagy elvont gondolati, érzelmi, akarati fogalmakat, pozitív élményt, örömet adó jelenségek végtelen sorát jelenti, és természetesen sokféle elutasítást, „leértékelést” is. Ezek megélése mint érték vagy anti-értékként jelenik meg tudatunkban, ekként rögzíti tudatunk, „értéktudat” funkciójaként. S ez a tudattartalom mindig bennünk van, és mindig hat ránk, mindig vezérel bennünket, anélkül, hogy hatásuk, működésük folyamán akár percekre is gondolnánk rájuk. Úgy működnek bennünk, mint emberi, begyakorlott, kifejtett cselekvéssor mozzanatai és folyamata, szinte automatikusan, akaratumk erőfeszítése nélkül. Az érték „belénk ég”, interiorizálódik, begyökeresedik, állandóvá válik bennünk. Szinte tudattalanul hatnak az értékek, de természetesen tudatunk tartalmában funkcionálva. Működnek, minősítenek, hatnak belőlünk kisugározva a környező világra, azonosulva vagy elutasítva a hasonlót vagy a különbözőt. S ugyanígy hatnak a mások által tulajdonult értékek is ránk, az érintkezés, a beszéd, a közös cselekvés során. S e szerint erősítenek vagy fékeznek személyes törekvésünk, személyes birtokolt értékrendünk alkalmazkodási vagy elutasítási kényszere szerint.

Mert értéktudatunk természetesen nemcsak serkent, nemcsak motivál, hanem fékez, gátol is, vonz vagy távol tart, elutasít értékrendünktől különböző, idegen, azzal ellentétes, netán ellenséges értéknormákat, körülményeket, eseményeket, hatásokat, személyeket, az ezekkel való érintkezést. Ezek szerint vonzunk-vonzódunk vagy idegenedünk, utálunk valamit, valakit. Az értéktudat stabilabb, tartósabb, mint az érzelm! Ezt a párválasztásnál, barátkozásnál, szövetségknél ajánlatos tudomásul venni. Ahogy elfordulunk egy nem tetsző jelenségtől, ahogy leteszük a kanalat egy ízlésünktől idegen étel miatt, ahogy kitérünk egy ellenséges akció, személy, esemény elől, ahogy elutasítunk egy a mienkkel ellentétes, tőlünk idegen mondatot, cselekményt, megnyilvánulást, körülményt - mind-mind érték-

tudatunk hatására, belső vezérlésére tesszük. S akként értékeljük reagálásunkat is. Azzal is értékelvén, helyeselvén vagy netán elutasítván a ránk ható ingert, akciót, gondolatot.

Talán ennyi elemző, mérlegelő gondolat elegendő ahhoz, hogy meg tudjuk indokolni: „miért vagyunk itt?”, s ebben a kérdésben kereshetjük a választ akár e napi, akár ez órai vagy e háromnapi rendezvény- és eseménysorban, ismeret- és élménysorban való részvételünk okát. Azért vagyunk itt, mert egyéni, külön-külön egyéneken, vitézi bajtársakban, itt lévő vendégekben, előadóknál hasonló vagy azonos értékrendet tételezünk fel, vagy törekszünk a megismert értékrendhez való hasonlóságra vagy értékrendünkhöz való vonzására. Mert a bennünk élő, saját értékrendünk gyökerei ugyan mélyek, s talán idős korban már nem is módosíthatók, de az értékrend stabilitása mellett változásra is képes és alkalmas. Az érzelmek változékonyságával ellentétben az értékrendi változások inkább tudati, mint érzelmi változást jelentenek. A kapcsoló-fogalom is értéktudatról és nem értékérzésről beszél. Mert bár az érzelmeknek is van értéktartalma és értékhatása, gyakran igen intenzív hatása is, mégis az érzelem lényegesen változókéonyabb, túlzó, triviális meghatározással megbízhatatlanabb, mint az értéktudat. A szív és az ész párhuzamában vagy párharcában rendszerint az ész az erősebb. Élettanilag is úgy áll a helyzet, hogy az érzelem is nem a romantikus „szív”, hanem az elme, az agy terméke, a fővezérségi funkció az észé az emberi élettani instrumentumban.

Igyekeztem megfogalmazni számunkra, e Vitézi Rend jelenlévő tagjai számára azoknak az érték-állomásoknak mineműségét, tartalmát, amelyekkel kapcsolatba kerülünk vitézi gyakorlatunk és életünk során. S mivel tudati állomásokról, s mivel közösségi értékekről beszélünk, közösségi viszonylatban, e viszonylatokra vonatkoztatva fogalmaztam meg ezen értékállomások, pontosabban értékviszonylatok mibenlétét. Úgy gondolkodva, hogy e fogalmak a közösségi értékeket kifejezve maguk is érték-ként tudatosuljanak bennünk. Erősítve, segítve ezzel Rendünkben, egymásban és a körülöttünk lévő világban való viszonyunkat s e viszonyokban való tájékozódás biztonságát.

Első közösségi értékfogalmunk a **SZOLIDARITÁS**.

Lássuk a tudomány általi meghatározását!:
„Egyének, csoportok összetartozás-tudata, közös kötelezettség- és segítségvállalás. A tényleges kölcsönös függőség megállapításán és a belőle fakadó kötelezettségeken alapul” (Magyar Nagylexikon 16. kötet, 876. oldal)

„Összetartás, közösségvállalás az eszmei és gyakorlati azonosság, közösség vagy a közös érdekek alapján”. (Idegen szavak és kifejezések szótára, Bakos-Fábián, III. kiadás 816. oldal.)

E fogalom jelentése és érvényessége közvetlenül kapcsolódik az értékrend fogalmához. Rendünk létrehozása, nyolc éves működése, „élete” ezen a fogalmon, e fogalom gyakorlati érvényesítése és közösségi érvényesülése szándékán és törekvésén alapszik.

Második közös értékfogalmunk a NEMZETI TÖRTÉNELMI ÉS POLITIKAI ÖRÖKSÉG. Ez az általunk megélt vagy megismert történelmi esemény, az 1956-os forradalom és szabadságharc eszméjének, céljának és tartalmának elfogadása és követése. Ez Rendünk nevében, szimbólumaiban, jelvényében, zászlónk kétoldalúságában megfogalmazott, számunkra legfontosabb irányulási és vonatkozási pont. Alapszabályunkban és belépési nyilatkozatunkban is megfogalmazott, kötelező azonosulási szint, egyetemes értékrendű alaptétel. Aki ezzel nem azonosul, nem léphet tagjaink közé. A Délalföldi 56-os Vitézi Rendnek nincs semmiféle szervezeti érintkezése a Politikai Foglyok Szövetségével (POFOSZ), nincs azonosságunk vagy kapcsolódásunk. Erre nem is törekszünk. Szuverén magyar társadalmi szervezet vagyunk, alapszabályunkban megfogalmazott célokkal, eszmével és cselekvési tartalommal. Rendünkben természetesen vannak és szerveződnek közénk POFOSZ-tagok is, akiket többi tagunkhoz hasonló feltételekkel és elvárásokkal fogadunk. Mert az az eszmei és cselekvési alap, amely létrehozta a POFOSZ-t 1989-ben, akkor ugyanazt fejezte ki, mint amit mi jelképesen zászlónkra tűztünk, alapszabályunkban megfogalmaztunk, szimbólumainkban rögzítettünk. S a POFOSZ ma is a legnépesebb, volt politikai üldözötteket befogadó magyar szervezet. Rendünk tagjai számára az

1920-ban Horthy Miklós kormányzó úr által alapított Magyar Vitézi Rend mellett félreérthetetlen politikai követési utat jelképez a POFOSZ. De Rendünkben nemcsak a volt politikai foglyokkal, hanem a volt politikai üldözöttekkel vagyunk szolidárisak, amely körbe beletartozik hazánk felnőtt korú lakosságának több mint fele, mindazok, akik átélték a szovjet gyarmati sors, az elnyomó szovjet és kommunista diktatúra rémtetteit, nemzetpusztítását, az ÁVH terrorszervezet hatalmi önkényét és példátlan kegyetlenségeit, s akik az úgynevezett rendszerváltás után sem csatlakoztak a liberál-bolsevista szervezetekhez, amelyek ma is támogatják az új gyarmati rendszert létrehozók nemzetpusztító törekvéseit, országunk kiablását.

Mi a Vitézi Rendünkben nem tértünk el a megfogalmazott eszménktől és a gyakorlattól. Első értékfogalmunk, a szolidaritás eminensen bizonyítja ezt és bizonyítja hétéves működésünk minden mozzanata.

Harmadik közös szemléletű értékfogalmunk a **VITÉZEK TÍZPARANCSOLATA**. E tízparancsolatot örököltük és átvettük a Magyar Vitézi Rendtől, rendi jellegével való arányos azonosulásunk szándékaként és bizonyítékaként. A VitézekTízparancsolata kilencven év óta s ma is érvényes szemléleti és törekvésű szándékot fogalmaz meg részünkre és a magyarság számára.

Negyedik közös értékfogalmunk a **MUNKA ÉS TELJESÍTMÉNY** értéke, megbecsülése. Ez a mindenki által végzett értékteremtő munkára és teljesítményre vonatkozik, hangsúllyal a Rend tevékenységében való részvételre. Itt a munka a szervezési és közösségi együtt-tartás fontosságára, annak értékére vonatkozik. Számunkra közösségi feladatvégzést és magatartási kötelezettséget jelent. Ez a kettős kötelezettség társadalmi fontosságú érték, visszahat egyéni szemléletünkre, egyéni munka- és magatartásértékünkre, s tőlünk, belőlünk, vitézekből visszahat Rendünk értékére és társadalmi elfogadottságára, tekintélyére. Rendünk alapszabálya ezt a magatartási értéket tételesen megfogalmazza, A vitézek kötelességei című fejezet nyolc pontjában: a fegyelem, a közösségi összetartás, az erkölcsös, nemzetszerető és áldozatkész maga-

tartás, a tudás és a képesség használatára, a kapcsolattartásra, a rendi, vitézi fegyelemre és a fiatalabb generációkkal való törődésre vonatkoztatva.

Ötödik közös értékfogalmunk az **ÉRTELEM** tisztelete, megbecsülése és követése. Ez legyen rendi és magánéleti helyzetben a magatartási értékmerő.

Hatodik közös értékfogalmunk a **TISZTESÉG, BECSÜLET, IGAZSÁGOSSÁG ÉS JELLEMESÉG**. Ezek a személyiség-sajátosságok magas értékű emberi tulajdonságok. Ezek betartása, követése minden vitéz számára kötelező magatartást jelentenek. Ezek a legáltalánosabb pozitív társadalmi magatartási értékelvárások. Betartásuk jellemezzék minden vitézt szavaiban, magatartásában, életvitelében.

Ezeket a magatartási értékeket nem ilyen körülírtan fogalmaztuk meg Rendünk alapszabályának írása során. Ezért minden vitéz számára javasolom, hogy időnként, pihenése, netán meditációja óráiban vegye elő újra és újra, s olvassa el Rendünk alapszabályát, hogy a vitézi magatartás normáit újra felelevenítse, újra megismerje, s magát ellenőrizze e becsület- és értéknormák betartásában. Vitézi Rendünk életre hívása, működése és fejlődése is tulajdonképpen a vitéztagok emberi értékminőségük tervezett felismerése, erősítése végett történt. Ezt terveztük. Magukat többre, jobb értékszintre emelő, ilyen szándékú magyar emberek hívása, csoportba szervezése volt a célunk. A jobbnak, az igazabbnak, a nemesebbnek a szintjét fölismerve, arra törekedve. Ma is ezt tartjuk legfőbb célunknak.

A közelmúltban kaptam egy levelet egyik bajtársunktól számos tevékenységi és programjavaslat felsorolásával. Ez a levél főként olyan tevékenységeket sorol fel Rendünk tagjai számára, amelyek a polgárőrség, rendőrség és katonaság (főként katasztrófák esetén) aktuális tevékenységét jelentik. Az ilyen tevékenységben való egyéni részvétel lehet vitézeink egyéni programja, feladata, de Rendünk ezekbe szervezetenként nem tud. Erre sem szervezeti, sem eszközbeli, sem anyagi feltételeink nincsenek. Több mint ötszáz vitézi tagunk ilyen feladatokba rendezése a mienktől alapvetően különböző szervezeti, vezetési, irányítási rendet igényel. Ráadásul a

Rendünkbe belépők előtt ilyen feladatokban való részvételi kötelezettséget nem határoztunk meg. Alapszabályunk sem tartalmaz ilyen programot. Az efféle kezdeményezés, javaslat nagyon tetszetősnek tűnhet, főként a javaslattevő számára. Bár kérdés, hogyha ilyen feladatra mozgósítanánk, milyen ürügyet találna a maga számára a távolmaradásra. Ilyen programokat könnyű levélben vagy akár hozzászólásban előterjeszteni, de a feladat érdemi mérlegelése, megvalósítási valószínűsége, lehetősége rendszerint egyáltalán nincs átgondolva.

A magatartás, önmagunk értéksajátosságainak fejlesztése közvetlenül közrehat a társadalmilag hasznos tevékenységre. Ezek értékkapcsolataival negyedik javasolt közös értékfogalmaink felsorolásban fogalmaztam meg.

Minden módszernek, minden mozzanatnak még egy nélkülözhetetlen eszközéről kell szólni, annak hangsúlyozásáról és felhasználásáról, értékrendünkbe való beépítéséről. Ez ismert, gyakran használt fogalom.

Ez az **INFORMÁCIÓ**. Így első hallásra nem mindig gondoljuk át, hogy az információ, az információközvetítő szervezetek, személyek, eszközök micsoda példátlan hatással és tulajdonképpen hatalommal rendelkeznek felettünk, és minden társadalom felett. Szerepük példátlan, alig ellenőrizhető, befolyásolható, korlátozható vagy irányítható, saját uralmi, tulajdonosi szervezeteiken kívül. Hatalmát rejti, csak szavakban nevezik a negyedik hatalmi ágának, holott, hatáskörük, azaz tényleges hatalmuk felülmúlja esetenként a választott, elfogadott és megbízott hatalmi szervezetekét, önkormányzatokét, államokét, nemzetekét, választott vezető személyekét. Az információs szervezeteket, személyeket, vezetőket senki nem választja demokratikusan, több jelölt közül szelektálva, a választó csoport, közösség érdekeinek megfelelően, azok szolgálatára. Ezért az információs szervezetek jelentős részének működése, szerepe, hatása a legnagyobb hazugság a demokrácia ürügyén és feladataiban. Napjainkban világosan láthatjuk, milyen ádáz és kíméletlen erővel lépnek fel hazánktól, nemzetünkötől teljesen idegen, nem egyszer nyíltan ellenséges hatalmak és személyek a magyar információs eszközök irányításának lehetőségéért, jogáért. Azaz a nemzetellenes információs erőérvényesülési lehető-

ségéért. A nyíltan keresztény- és nemzetellenes, nyíltan hazudozó, gyalázkodó, úgynevezett kereskedelmi TV-adó és rádió működési lehetőségéért az Amerikai Egyesült Államok külügyminisztere nem áttallott interpellálni és fenyegetőzni a demokratikusan megválasztott magyar kormány és magyar miniszterelnök ellen. Természetesen hazug, hamis információk alapján. Ennyire fontos az általuk támogatott hatalmi szervezet érdeke az USA számára. S ennyire veszi komolyan, alkalmazza valódi szerepe és hirdetett elvei szerint a demokráciát. Törvényeink a működő jogi- és információs szervezetek anyagai számára nem követelhetik meg, hogy csak igaz, valós, jó és hasznos tartalmakat közvetíthessenek

Világos talán, hogy az ilyen mindennapi szerepű, rejtett hatalmú és rejtett, nem egyszer hamis funkciójú szervezettel miért kell foglalkoznunk. Világos, hogy az információ a legfontosabb és leghatásosabb értékfogalomként szerepel mindennapjainkban. Esetenként természetesen negatív, antiérték-tartalommal. Az információ érték-tartalmának létfontosságú szerepe és hatása van ránk vonatkozóan is. Gondolkodásunkat, szavainkat, tetteinket befolyásolja, meghatározza. Így és ezért természetesen aktuális választási szavazatunkat is. Ezért minden esetben, minden folyamatban, minden körülmények között rendkívüli és éber figyelemmel elemezzük és értékeljük a hozzánk eljutó információt. Mert talán tudjuk, amit a hírhedt hitleri német propagandaminiszter, Goebbels mondott. „Mondd százszor a hazugságot, és igazságként fogják elhinni”, ami a befolyásolás egyszerűségére utal. Ne higgyünk tehát a hazug propagandaszólamoknak. A szavakat mindig hasonlítsuk össze a tettekkel, a valós tevékenységgel. A pszichológia, de még az etika is az emberi tevékenység, a tettek elsőbbségét tartja a személyiség legfőbb minősítőjének, hordozójának és mutatójának a szavakkal szemben.

Mert természetesen az információ tartalma és hatása gyakran pozitív is, a forrás tartalma és szándéka szerint. Elég csak a késő téli „békemenetet” megszervező, mozgósító információ hatására emlékezni, amely ötszázezer fős egységesen és erőt demonstrálva felvonuló tömeget tudott mozgósítani a kormányunkat és miniszterelnökünket ért otromba külföldi támadással szemben.

Mi hát a teendő? A választ egyszerűbb így leírni és elmondani, de bonyolultabb és nehezebb végrehajtani. De a feladatokat az elmondottak figyelembevételével, alkalmazásával kell kezelni. Keresni és válogatni kell a tömegtájékoztatási források kényszerkínálatból. Figyelni, szelektálni, azaz megkülönböztetni, megragadni azokat az információkat, amelyek pozitív, valós értékeket közvetítenek számunkra. Amelyek a szolidaritás, a nemzettudat, a vitézi tízparancsolat, a munka, a teljesítmény, a tisztesség, a becsület, az igazságosság és jellemesség értékeit, jellemzőit hordozzák, hirdetik és ajánlják. Tehát saját, pozitív vitézi értékrendben, értéktudattal kell bánni az információkkal. Elfogadni, követni, felhasználni a jót, a nemest, a szépet, a hasznosat, de elutasítani, elkerülni, sőt üldözni, tagadni, cáfolni a hamis, hazug, hitvány, aljas, embertelen, becstelenségek tartalmakat. Ez a magatartás tesz, ez minősít bennünket vitézzé, ez erősít meg emberi, érték tudatos magatartásunkban, közös érdekű, közös értékrendű vitézi közösségünkben. S a családban, a barátságban, az emberszerető keresztény hitben és egyházban, a vitézi rendben és

legnagyobb közösségünkben, magyarságunkban, magyar hazánkban. Emlékezzünk a vitézi avatásnál, a karddal való érintés percében kapott figyelmeztetésre és felszólításra: **Légy büszke e címre!** A vitézi címre.

Ezért van szükségünk a vitézi rendre, ezért alapítottuk, ezért szervezzük, ezért tevékenykedünk benne, s úgy vélem, ezért vonzódnak hozzánk az érdeklődő, belépésre vállalkozó emberek. A miénkhez hasonló értékrendű magyarok.

Mindennek tudata, mindennek megerősítése, mindennek értékrendje vonzza közel hozzánk a kívülálló embereket. E szerint kell mérlegelni és dönteni a belépni kívánó leendő vitézi bajtársaink megítélésében. Ezt szolgálta ez a háromnapos „szabadegyetem” is, ezért jöttünk el, s ezzel a tudattal és ismerettel gazdagodva távozzunk innen, folytatva vitézi életünket.

Összefoglalva célunkat: Legyünk jobbra törekvők, legyünk jó vitézek, legyünk: **Emberebb emberek és magyarabb magyarok!**

Erre segítsen bennünket legfőljebbvaló, legfőbb Urunk!

